

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 5, Barcelona

— VENTA: 15 còmputers, 1 pesseta; Un número, 3 quartos. — Surt a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 reis trimestre; Extranger, 16. —

UN ESCÀNDOL CLERICAL

Lo dilluns d'aquesta setmana passava lo vicari de Sant Pau per lo carrer de Sant Antoni de Padua en ocasió que uns noys estaven jugant a bòlit.

Al moment de passar la reverència los que jugaven cridaren:

—Bòlit!
—Vinga.

Un altre bordejà,—que no era dels que jugaven,—anà a besar la mà al vicari, pero aquest, rabidós sens dubte per sentir bòlit als altres noys, li empenygué a bofetadas contra 'l que li anava a besar la mà, omplintli la cara de sanch.

Al veure tal atropell comensaren a cridar los altres noys, y surti lo pare del atropellat, que apostrofià durament al episcopat.

S' anà reunint gent, y al enterarse de la qüestió, tothom s' anà indignant contra 'l teulorabias.

Y va sentirse un crit de ¡mateulo!
¡Ay fillets de Deu! Aquí va ser lo bo de la comedia.

Al sentirse tal veu al ministre del Senyor venirli egarrifansos de fret, y aquil tan valent en abofetejar noys, s' arremangà la sotana y 's posà a corre cap al carrer de la Cadena.

Allò provocà la riota del públich, y tots lo seguiren cridantli ¡v'ital! ¡de setze! ¡mateulo! y altres per l' istil.

Lo reverent, mes espantat cada vegada, se ficà en una escala del carrer de la Cadena, tancant la porta y enfiantse escala amunt.

Lo poble se quedà a baix y cridava cantant: —Obriu, obriu que volém entrar.

Per ñ apareguren municipals y polissons que s' apoderaren del castell ahont se parapetava 'l cap pelat.

Veient que la cosa podis acabar mal si feyan sortir a peu la reverencia, anaren a buscar un cotxe, lo ficaren dintre ab dos números, custodiaren los davants y derrerres del carruatge, que anava heimeticament tancat, y entre un infern de aiuletos y un diluvi de troncos y patatas portaren lo vicari a Sant Pau, a descansar de las glorias y fatigas de abofetejar noys pe 's carrers.

No 't moguessis del estable no 't hauria passat res; ó quan menos es probable que 't seu hàbit venerable no quedaria maimés.

Devant de tals atropell dels enotanats con-

tra la quitxalla, no quedà mes que una exclamació:

—Pares de familia ¡ja defensarset!

CABRINETY Y PUIGCERDÀ

A la defensa de la heròica vila contra l'atach dels carlins en 10 y 11 Abril de 1873

Al mitj de las dos Cardenyas, la espanyola y la francesa, s' alça un puig que ab altiveza compta 's dies per hasanyas. A dalt d' ell y en germadat viuen l' honor y la gloria; l' heroiisme hi té sa hisoria; son brocsat la llibertat.

Del retràs, sense perdó no perseguen la bandera, es de sos intencs berrera, de sa ignominia padri. Ab fermesa y valentia sos atachs no resisteix, y sempre logra 'l mateix, sempre abat sa villenia;

Que del puig es lo secret pe 's revolveds inapaguable; ab son alà, formidable fa torna 'l la llibertat.

Pis de rencor y d' enuig té lo retròs frisansa, perquè pugui en sa vejança arrasarne tot lo puig.

Y en Sevilla, quan se creu ja lo senyor de Catalunya, lo pensó que sa mà empanya vol que ondril en Puigcerdà.

Fa aplèch dels seus perrideres, en extèrcit los agila, y ells canons a la vila tots apuntan temeraria.

Bons catòlics y ab fe pia, resolen que 'l ditjos sant se dongui lo crit d' anant, per' santificar lo dia;

Y al mateix instant suprím en que un Deu perdó clamava per lo poble que 'l matava, ells dirán:—¡Mateu! ¡mateu!

Mormull confós, runch y opach, a la vila va arribarne

ditjos sant al desperarne... Era l' ordre del atach.

De promptu al puig que 's agravia, que n' insulta sos furors, se llicen los malfactors rogents d' ira y plens de rabia. Y los bruns puigcerdanesos, caprentes la host impie, ab oneros bisserias als primers deixen entosos.

Tross 'l canó; la metralla que s'hi dentro 's dirigeix, 's a' cloua... y rebouca d' aquells pits en la muralla.

Fuchs tramats ab villania ses cases al deixar cendra, tan sols logran mes encendre l' amor patri que 's ella oia.

La débil tanca de ferro cedix... una breixa s' obra... ella s' hi posan, ella fan d' obra, de moxer la seva sanch.

Desde dint veuen posadas sobre 'l mur mans fementidas, y las donas atrovadas las tallan a destralladas.

De lo despat en lo encano s' amenga l' abolicionisme, perquè veu que allà es l' abismo ahont s' enfonsa lo seu tron.

Nous stachs, assalts intencs, y al punt que los posa en obra, may se pot treure de sobre del ser derrotat la sintonia.

Anhiant busca comborta entre los seus partidaris, y aqueta mostran los sudaris que a mila cubreixen los morts.

Y quan ne seb sa arrogancia que a la vila, cae d' entrar, sols hi habia de trobar rochs cremats com a Numancia;

Y al contemplar que allà dia desde ahont als seus no mata, si las donas ab fe 'l baten ab la lluyta velle y aina;

Y el veure que la tigrada que a lo seu costat udola, ramordida tremola d' anglay presa, acobardada;

Y al sentir de cop un so de clarins, per all fatal, puig que s' acosta es enyal lo seu llamp destruhit....

S' espanta, tem sucumbi, fuig corrents... a la carrera, sens girar la vista entera per la por de quedà 'allí!

Ja la vila es desflorida y sos fills entre sos braços n' estroyen en debon llassos al capdell que 'l ha salvada.

¡Viva, crida tot lo poble, en Cabrinyet 'l ardit! y aquest contesta a ne 'l crit: ¡Viva Puigcerdà la noble!

Y un viva ab 'l altre juntat los cascos lo Pirineu; y fan tots dos una veu: ¡Viva la Llibertat!

Rossendo Anà y Anà

¡Horror! ¡Terror! ¡Furor!
 Lo govern ha descubert una conspiració contra la vida del rey.
 S' han fet varies presons.
 Y ara ja van deixant anar als presos.
 Y donchs, Antonet, ¿que ja no tenim confiança en lo recurs del cólera oficial?
 Naturalment, va gastarse tant l'istiu passat...

Lo microbi colerich-conservador ja s' ha ficat a Xàtiva, segons diuen.
 Junt ab lo laudano, lo safrà y las fumigacions, no li vindrian malament uns perfums de Marsellesa.
 Qu' es una herba mortal pe'l microbi-conservador.

La mà de la Providència.
 Lax quadrillas de Malcito y Frascuelo torcavan a la Habana.

Habian acabat los seus compromisos y 's disposavan a tornar a Espanya, quan lo governador de la Isla los suplica, que s' quedin pera fer una funció de benedicció a favor de las victimas dels terratrèmols d' Andalusia.

Accedeixen tots menos en Frascuelo, que agafa'l vapor y arriba sens novetat a la península.

Donan la funció benèfica sos companys, y tenen de retrassar la sortida.

S' embarcan per fi en lo vapor *Apolo*, que s' diu que s' ha perdut en alta mar, sense que per ara ningú'n puga donar compte ni rahó.

De modo, que mentres va arribar sa y bo lo que no va pendre part en un acte de filantropia, los que van practicar aquesta virtut se ne han anat a cau Taps.

De lo qual resulta que si la providencia tingues la culpa de tot, com alguns suposan, podriam ferit un nus a la cua pe'l modo original ab que tantas voltas premiaria la virtut.

Alguns periódichs monárquichs diuen que la crisis ministerial de Fransa es deguda a la falta de un rey ó emperador que tiranis a nostres vehins.

Y tenen molta rahó.
 Aquí a Espanya no'n tenim de crisis ministerials.

Aquí lo que está en crisis continua es lo pobre país.

L' Ajuntament de Madrid ha sigut suspés per esser fusionista.

Y 's fusionistas callan.
 Y las oposicions republicanasy s' escandalizan de aquest silenci devant de tan desvergonyida arbitrariedad.

Já no sé de qué fan escarafalls aquestos republicanos.

«Avuy per tu y demá per mi,» diuen los monárquichs.

Tot s' ho parteixen com a bons germans, y entretant van pelant lo ruch del poble.

Lo nou president del Ajuntament de Madrid es aquell senyor Bosch y Fustigueras que declarava'l cólera oficial per tot allà ahont lo govern l' enviava, y que a Tarragona va ferse tot un héroe.

Veurem si ara 's nous regidors madrilenys celebraran las sessions ab una ampolleta de laudano al costat.

Pera prevenirse contra son president.

Tots los puestos dels regidors sospesos de Madrid han sigut omplerts ab gent de la noblesa.

Ha fet molt be lo govern en aixó, y ho dich ab tota serietat.

Pera enmullarse a certas exigencias no hi ha com las nullitats.

Molts nobles dimiteixen l' honor de ser regidors de real ordre de Madrid.

Los temps se imponan.
 Fins la rancia y arrugada noblesa vol fer lo revolucionari.

Jo d' en Cánovas los fusellava a tots.
 Quan menos pera evitar que 's mals exemples vinguessen de dalt.

Lo govern espanyol ha enviat un metje al estranjer a fi de que vagi a estudiar sobre 's hospitals.

Aixó si que 'ns convé.
 Com que ja Espanya no es res mes que un hospital.

En la Universitat de Madrid encars s' hi veuen las tacas de sanch de la heróica jornada de Santa Isabel.

Lo senyor Creus no vol que 's rentin ditas tacas, puig sent per ellas una irresistible y agrada devoció.

Com que ellas produhiren lo miracle de ferlo a n' ell rector.

Los catedráticos del Institut d' Alicante no cobran sos habers, al igual que qualsevol altre mestre d' escola dels que ja han après de viure sense menjar.

Lo clero y alguns ex-cabecillas segueixen ab tota tranquillicitat cobrant be y puntualment la paga de sos empleos.

La estatus de la Vergonya s' tapa la cara de veure aquestas duas noticias.

A Fransa han estat alguns dias no trobant gent que volgués ser ministre.

No tingan por que aixó puga succehir may tractante de nostres perits.

Precisament no van per altra cosa que per ser ministros.

Després del moti de les escarxofas ara n' ha vingut un altre.

Lo de las malaltas.
 Las donas infelicitas en l' hospital de Sant Joan de Deu, de Madrid, s' han amotinats per los mals aliments y mals tractes que rebian.

Y las cigarrereras de Sevilla van fer la segona edició de las de Madrid.

Tot se 's hi subleva als nostres governants.
 Sols falta que 's que tenen motius y ganas de sublevarse se posin d' acort, y.....

Bonanit violat.

Lo govern inglés ha promulgat una ley a Gibraltar per la qual podran esser assotats los que demanin caritat y 's venedors ambulants que no paguin contribució.

Donchs Inglaterra te fama de ser una de las monarquias mes adelantadas d' Europa.
 Figuremnos lo que pot passar en las atrasadas.

Com Espanya, per exemple.

Uns dos milions de duros ha tret de Catalunya lo govern de Madrid en concepte de redenció de quintos.

Si aixó no es xuclarnos fins lo moll de l' os, que ni may.
 Catalunya sola ha pagat tant per aquest concepte com tot lo resto d' Espanya.

Los farsants de la política madrilenya podrián sustituir lo *Pido más que un catalan* ab aquest altre ditxo:

—PAGA más que un catalan.
 Y estaria mes ab lo just.

LA QUARESMA

La veilla es fosca y callada;
 y desore d' una arcaide
 d' una casa principal,
 apoyas al mur de fora,
 hi ha una dona que plora
 y un fill de l' art musical,
 que mort y fret de miseria
 va castigant la materia
 bo-y rascant la vida,
 mentres lo vent fa súa endonya
 lo mucedor de l' almyrna
 qu' encars s' ha recullit.

Mare y fill ahúds son pobres,
 y sabien ben be de sobras
 que a la nit del dijous sant
 lo silenci recomana
 la religió cristiana;
 mes ella, ¿quin cas ne farà?
 Tenen gana, y no 's detura
 la Quaresma, que no'mura
 un silenci impertinent...
 Lo noyet fatigat toca,
 y de gent ne passa poca,
 y la que passa, no 's acota.

La gent que allí 's reunia
 cada nit que 'l noyet seria
 arrullat al entero sen
 ¿quid s' ha fet? ¿on va 's esperat
 tota aquella gent vengra
 la mort ¡ay! del fill de Deu.
 —Fill, dit la mare abtuda,
 la quaresma que 'm tinguda
 aguantaria mes no 's por,
 toca, dit meu, desseguida,
 que una almyrna benèfica
 non dara aquest sacerdot.—
 Lo noyet va tocant depressa,
 y la mare 'l plor endressa
 vers lo sacerdot ans dit,
 que 'l diu:—Qu' heu perdut l' esme,
 ¿no sabeu que son quaresma...
 ¿per qué toca, malehit?
 —¿Senyor, ¿sens fruit y gana!
 dit lo noyet, y 'l demana
 una almyrna per menjar.
 Lo sacerdot 's brencha,
 dihent:—Aixó no 's perdona,
 d' almyrna, no te 'n vull dar.

—¿Quina Quaresma mes lliarg!
 ¿quina vida mes amarg!
 mare meua del meu cor!
 ¿mormola 'l noyet ab tristesa,
 la mort ja no 'm don' forsa,
 ¿sento defallir mon cor!
 —¿Decans una esmorça,
 no pl' ois, dit se muerda,
 esperm demá a la nit,
 la mare ja l' aconsola;
 ¡no, no 's moria! que jo sola
 moriria tot seguit.
 —¿Que no tenis gana encare!
 dit lo noyet a sa mare.
 —Sí, dit ella, per demá...
 —¿Demá ja, marta mia,
 jo ja no veuré 'l nos dia,
 que ja 'm sento agonia.
 —No fill! dit entristida,
 —Mare, no ten de desconfia;
 si, mare, 'm sento mori—
 lo quaresma no es finada;
 no aguada, mare carissima,
 endó a vendre 'l violi.

Frederich Sturz

En la iglesia de can Pau de Barcelona, durant la tafaneria dels *moiments*, va posarse a plorar una criatura.

¡Ah fillets del Vostre Senyor!

Un reverent que treballava del seu ofici en aquell taller de ganduls, al sentir los primers plors del nen, tira dret cap al punt d' ahont sortian, y aquet vull y aquet no vull, las empen a trompada seca contra tota la brivalla, deixante una pila de molt mal parats de femomia.

De una dona hem sentit a dir que un fill seu ne sortí ab la cara inflada.

Peró qui dimoni 's fa portar las criaturas en llochs de perill!

¿No saben que posar los noyet menuts al sícons de un capell es igual que posar la carn al morro de un gos de pressa almat?

Donchs si no ho saben que ho vagin aprenent.

Que entretant de la seva pell se fan las tiritas.

Si es lo mateix vicari de Sant Pau lo de las bofetadas als noyet dintre la iglesia y 'l de las bofetadas al nov en lo carrer de Sant Antoni de Padua, no queda mes remey al govern que ferlo bisbe, puig se veu que 'l tal vicari no pot resistir las ganas de conhirar.

Y seguint l' ofici de bisbe, no mes ho vol fer ab criaturas.

¡Ah valent!

Passava un omich nostre per lo carrer dels Angels dirigintse al del Peu de la Creu, quan

desant seu anava un capellà y a pochs passos d'aquest uns quants noys que anvan cantant de ca-lla, de ca-lla.

Lo reverent desria creuses que allò anava per ell, per quan se girà y clavà varios bolets als noys, clavant-ne un per terra.

Lo nostre amic llavors reprimí durament al sa-cerdó-nanço, lo que feu que s' anés aglomerant un xich de gent, que no comentava lo fet gaire favorablement pe'l reverent.

En això arribà un municipal, se entera del fet per lo que'l capellà li digué, y administra justícia allí mateix a peu dret, dient al payà que toqui'l dos ben depressa sino'l portarà pres a ca la ciutat.

Lo nostre amic, que no n' es de rahons, se retirà prudentment, pensant en las ventajas que ofereix lo posarse a defensar als mes debils de las agressions de un representant de Deu.

Señyor sagristà y campaner de Carme; tant vos agrada la sanch de Deu que'us preneu lo treball d' amar tant sovint per las prempas del vi a pidoler que us donguin caldo pera xerricar sovint?

Molt cordado a que no vos carregui alguns biga demunt, de aquelles que s' arrossegan tota la vida, senyor bigayre.

Los exercicis del clero de la provincia de Girona han començat per Banyoles. Y continuarà y acabarà pe'l mateix punt si tots los casats ab beyatas no s' arman de bons barruts pera rebre las visitas dels reverents.

A Madrid se publica una revista ab lo típl de La Cienci Católica.

Que es igual que si diguessin Lo unit xrraire. Ho entenen? Donchs ells tempoch.

Lo bisbe de Santander ha excomunicat las escolas laicas. Ben fet. Aixís se fa mes propaganda en favor d' ellas.

Allà va un' altra clericallada grossa com un temple.

A Vilafranca de Gúipúzcoa va cometre la torpessa d' anar a confessarse un individu que havia sigut voluntari liberal en temps de la última guerra carlista.

Lo confessor era un missioner jesuít nomiat Echevarría.

Perà que'l lector se fassa mes càrrec de lo que passa entre confessor y penitent, trasladem sens traduhir lo dialèch publicat en La Iberia, de Madrid, donant compte d' aquest fet.

Atengn pera saber ben bé del modo que va venir la qüestió:

Confessor.—Jura usted ó blasfema!

Penitent.—Ahora menos que antes, pues me voy corrigiendo de este vicio.

Confessor.—Según eso, antes juraba usted mucho; ¿cuándo y por qué?

Penitent.—En tiempo de la guerra.

Confessor.—¿Haber militado usted en las filas carlistas?

Penitent.—No, señor; era voluntario liberal.

Confessor.—Se atreve usted a decirme que era voluntario liberal. ¿No sabe usted que eso es pecado y que no se puede salvar, siendo liberal?

Penitent.—Yo veo que hay buenos lo mismo entre carlistas que entre liberales.

Confessor.—¿Por qué es usted liberal?

Penitent.—Porque mis padres lo fueron.

Confessor.—¿No es razón bastante, pues si su padre quiso condenarlo, usted no debe imitarle en ello.

Penitent.—Además, yo soy liberal por inclinación mía.

Confessor.—Si no me da usted palabra de que se hará usted carlista, no le puedo dar a usted la absolución.

P.—Yo no puedo ser carlista, y no habrá nadie que me obligue a mudar de opinión.

Confessor.—Pues no puedo dar a usted la absolución.

P.—Ni me importa tampoco, pues ni usual ni otros más poderosos que usted conseguirán de mí que sea carlista.

Al sentir tal declaració, lo pare Echevarría aixecà la mà, y pegà una forta bofetada al penitent.

Aquest llavors agafà pe'l gançot al confessor, y tots dos anaren de tombalions als péus de la gábia dels pecats.

Varios devots tingueren d' intervenir y entre ells lo rector de la parroquia, que prometé absoldre desseguit al penitent si callava'l fet del jesuít.

Però l' ex-penitent no s' entengué ja de mes brochs.

Sortí de la iglesia, y prometé que may més hi entraria sino ab bayoneta calada pera estossinar jesuítas, y ha donat publicitat al assumpto pera que servís d' escarniment a tots aquells que dibantse liberals cometen la torpessa d' entrar als clubs absolutistas, encara que no mes siga per broma.

Viva la propaganda anti-clerical dels carlistas!

Viva don Jaume Puig, rector de Sant Quirze de Besora!

¡Vivaaa!

Trovan estrany que jo dongui aquest crit!

Donch escoltin y veuran si tinc motiu.

Lo tal rector es un home tope, intolerant y lleig, que per sas diabluras sotanescas ja havia sigut destinat a Seu, que ve a ser com un desterro entre gent d' hàbit, pero fent ballar molts influencias, inclòs la del arcabide de Sant Quirze, va lograr poderse quedar en aquesta població.

Donchs aquest home, que no vol a la iglesia donas ab mocador al cap, sino ab mantellins y caputxa, lo dijous sent ne va fer una de las veas, de la que jo me n' alegro molt.

Es lo cas que a Sant Quirze, com a tot arreu, per més que dominin los italians y alemanos, a l'aire hi ha llibertat que no s'entia per Montxigangas, y no van a las fundacions de monjo llano.

Un d' aquests liberals es casat ab una noya, filla també de liberals, que encara que no era beyata ni fanàtica, també de vegades anava a la iglesia. (Res, en aquest moo, torhom te de tenir una falta ú altra.)

Donchs lo dijous tant van venirli ganas a la jove esposa d' anar a lluhir son garbo a la iglesia, puig quell dia s' fa de moda, y després de ben emperifollarse, se dirigeix al corral de las ovellas de Cristo.

Un cop allí dintre seguí la moda del dia y anà a fer petons a un ninot de fusta mal vestit que'l rector portava a bras, pero'l reverent, al adonarse que aquella petonera era filla y esposa de liberals y no anava a la casilla de burots de iglesia a confessar ni premia'l Seu Amo sovint, li retirà'l fardo de prop la boca no deixantli acostar lo llavi.

Se acostà per segona vegada la noya al ninot, y llavors lo rector se separà avergonyintla y donant a entendre que no n' era digna de besar aquell tí.

La noya quedà confusa, sortí de la iglesia y jurà que may més hi tornaria a posar lo peu, fent igual promesa los que la companyavan.

Per aquí debian haber començat; per no haberhi anat.

Però ja que aixís no ho feren, aplaudeixo a mossen Jaumet, que ab sa intolerancia ls demostrà que aquells llochs no tenen d' esser may visitats per liberals.

Y velhíaqu' ls motius que teniam pera començar cridant viva'l rector.

Fa alguns dias que a la iglesia de Torruella de Montgrí va enfonsarse un sostre deixant com una coca a una colla de devots.

Donchs a Liria lo divendres sant va succehir dos quartes de lo mateix.

Estavan representant la comedia del sopà dels doze apòstols, quan s' ensorrà'l trespol y anaren daltabaxi tots los concurrents, quedant-ne bastants de molt mal parats.

Vamos, es qüestió de no poderse acostar gens per las iglesias.

No s' hi pot anar mes que a penèrrehí mal.

Los freres de Manresa no perden ocasió per ferse las crías.

Fa sis ó set mesos van catequisar una noya pera que entrés al servey de Deu, y ab tan pladós motiu lograren lerla fugir de la casa paterna.

Quina classe de serveys va prestar a Deu no se sab, pero lo cert es que si entrà a ser esposa de Jesucrist, algun frazot, representant a Deu per poder, feya las funciones de marit ab la tal noya, per quan aquesta ha tornat a casa dels seus pares ab una hidropesia de aquellas que no més han de tenir las donas cassadas.

Y van ja per sis ó set los casos de aquesta naturalesa passats ab los freres de Manresa.

Y que no serán pas los últims, puig segons nostras noticias, están en escabeg actualment duas ó tres altres noyas a las que també s' pretén fer esposas de Cristo.

Y com los freres se abrogarán las representacions del matrimoni...

Faran d' ellas unes perfectas casadas, com deya la Teresa d' en Jesús.

*****

CANTARELLAS
Los rios se van a la mar, las estrellas van al buch, y yoraig dret al fonsar si no' los donas nene son cor.

Gracia l' orreig a les llers, a no' y a no' gracia se mere, y gracies tristament man cor las penas que me pasades.

Un jorn sinces l' veig veure, setxins gerlandes de flors, desde llavors tinc clavada una capion dintre'l cor.

ENCONT DE PALAPROBELL
ABORIAS

XARADAS
Es total, fill de la rossa, fa poch temps que s' ha casat ab la noya del Garbat, qu' es tres dos y bona moxa, té una hu qu' es molt hu dos, l' anomena Esperansa, y sé alguna retiransa ab la esposa Doidó.

ABUNDABAL
Una lletra n' es ma prima, la dos nota musical, y un fillegon n' es lo total que sol tenir molta estima.

M. GARÓ
GEOGLÍFICH
VI
LLO K
R L I
M. GARÓ

SOLUCIONS
A LAS CANTARILLAS DEL MENUDO PASAD
TERCERA CANTA: — SAN Feliu de Guixols
XARADA: — Re-pa-ra-da.

*****

Triptagrafa LA ACADEMIA, Estd. de la Universitat, 6, Barcelona

MUSEU ARQUEOLÒGICH DEL SIGLE XX

La Ciència ha invadit la Terra;
y á conseqüència d' aixó
no men viu fells, y enterra
tots los objectes de guerra...
y també 'ls de devoció.